

Prof. dr hab. Krzysztof Wołowski, (em.)

RECENZJA

**rozprawy doktorskiej Pani mgr Jolanty Kapeckiej-Walczak
sporządzona w związku z postępowaniem o nadanie Kandydatce
stopnia doktora w dziedzinie sztuki, w dyscyplinie sztuki plastyczne
i konserwacja dzieł sztuki, wszczętym przez Radę Wydziału Architektury Wnętrz
Akademii Sztuk Pięknych im. Jana Matejki w Krakowie**

Podstawę sporządzenia recenzji stanowią następujące materiały dostarczone w dokumentacji przewodu doktorskiego:

- rozprawa doktorska, zatytułowana:
Sanatorium Dłuskich jako przykład związku funkcji i sztuki;
- Streszczenie rozprawy doktorskiej;
- Opinia promotora dr hab. Joanny Kubicz, prof. ASP z Akademii Sztuk Pięknych im. Jana Matejki w Krakowie;
- Portfolio 2014 z uzupełnieniem 2014 - 2022;
- Życiorys zawodowy;
- Nośnik z zapisem cyfrowym dokumentacji doktoratu;
- Komplet dokumentów formalnych wymaganych procedurą przewodu doktorskiego.

**Sylwetka Doktorantki – doświadczenie zawodowe – dorobek twórczy:
osiągnięcia artystyczne, działalność naukowo-badawcza, praca dydaktyczna**

Mgr Jolanta Kapecka-Walczak jest absolwentką Wydziału Architektury Wnętrz Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie. Studia w latach 1974 – 1979 zakończyła dyplomem magisterskim w pracowni prof. Włodzimierza Witteka, a po ukończeniu studiów odbyła staż zawodowy w pracowni autorskiej architekta Czesława Wielhorskiego.

Od 2006 roku mgr Jolanta Kapecka-Walczak jest zatrudniona w Wyższej Szkole Ekologii i Zarządzania w Warszawie. W początkowym okresie pracy na stanowisku wykładowcy przedmiotów podstawowych, wprowadzających w proces nauczania na pierwszych latach studiów. Obecnie, od 2013 roku, pracuje na stanowisku asystenta, na kierunku Architektura Wnętrz. Jej udział w realizacji programu dydaktycznego w zakresie kształcenia kierunkowego obejmuje prowadzenie ćwiczeń ze studentami na

następujących przedmiotach: Podstawy Projektowania Wnętrz, Projektowanie Wnętrz, Projektowanie Procesów Użytkowych, Detale Wnętrzarskie, Propedeutyka Mebla, Projektowanie Architektoniczne, Badania Wizualne. Moim zdaniem, realizacja tak obszernego programu dydaktycznego, w odniesieniu do wymienionych powyżej przedmiotów, świadczy o posiadaniu wszechstronnych kompetencji i wyróżniającym zaangażowaniu prowadzącego w działalności edukacyjnej uczelni.

Od 2020 roku mgr Jolanta Kapecka-Walczak pełni również opiekę promotorską prac licencjackich. Niewątpliwie, tak szeroki zakres programowy prowadzonej w procesie nauczania dydaktyki, efektywne kształtowanie podstaw warsztatu zawodowego z naciskiem na rozwój wiedzy i umiejętności w projektowaniu wnętrz, zasługuje na szczególne uznanie. Jestem przekonany, że działalność dydaktyczna Doktorantki zyskuje również aprobatę pracowników kierunku Architektury Wnętrz warszawskiej uczelni, a prezentowane zaangażowanie, posiadane kompetencje i wzorowa postawa etyczna, potwierdzają Jej predyspozycje do pełnienia trudnej i odpowiedzialnej misji nauczyciela akademickiego.

Całościowy obraz rozległego dorobku twórczego Doktorantka przedstawiła w dwuczęściowym PORTFOLIO. Prezentowane dokonania postrzegam jako rzetelny merytorycznie przekaz osiągnięć starannie ilustrowanych wraz z opisem przewodnim. Wnikliwa analiza dokumentacji PORTFOLIO pozwala mi również zauważyć ważne w ujęciu sylwetki Doktorantki cechy. Charakterystyczna jest Jej aktywność związana z wszechstronnym rozwijaniem możliwości warsztatu doświadczeń zawodowych, poszukiwaniem inspirujących motywów do nowych form artystycznej wypowiedzi. Jest niezwykle konsekwentna, dociekliwa i perfekcyjna w swojej działalności naukowej. Prowadzi prace badawcze i dokumentacyjne w zakresie architektury, obiektów zabytkowych i wnętrz. Bierze czynny udział w wielu konferencjach, wystąpieniach problemowych, przygotowuje liczne referaty i publikacje. W jej działalności projektanta, architekta wnętrz zwracają uwagę liczne przykłady interesujących rozwiązań wnętrz publicznych, przestrzeni wystawienniczych czy wnętrz mieszkalnych. Dokumentacja dorobku przedstawia również szeroki obszar prowadzonej dydaktyki, potwierdza niezwykle zaangażowanie w działalności naukowej i publicystycznej, a także ukazuje oryginalny świat wrażliwej interpretacji otaczającej natury w uprawianym malarstwie.

PORTFOLIO przedstawione zostało w dwóch osobnych edycjach. Pierwsza obejmuje okres działalności do roku 2014 i została przygotowana w następujących tematach:

1. *WNĘTRZA*
2. *DYDAKTYKA*
3. *PRACA NAUKOWA. PUBLIKACJE*
4. *SZTUKI UZUPEŁNIAJĄCE*
OPIS PORTFOLIO

Druga stanowi uzupełnienie obejmujące lata 2014 – 2020 w następujących tematach:

1. *DZIAŁALNOŚĆ DYDAKTYCZNA - wystawy prac semestralnych studentów*
- *wybrane Prace Licencjackie prowadzone od 2020 roku;*
2. *PUBLIKACJE 2014 – 2019*
3. *SZTUKI UZUPEŁNIAJĄCE – refleksje zdjęciowe 2015; 2019*

Ważnym dokumentem w ocenie dorobku twórczego jest życiorys zawodowy ukazujący wykaz osiągnięć w porządku chronologicznym. W załączonym wykazie mgr Jolanta Kapecka-Walczak przedstawia swój bogaty szlak artystycznych doświadczeń, w tym najważniejsze przykłady twórczej działalności:

- *od 1979 roku uprawia malarstwo miniaturowe , akwarela-sepia, portrety, pejzaże;*
- *od 1980 roku rozpoczyna samodzielną działalność architekta wnętrz;*
- *w latach 1990-1991 pracuje jako projektant wnętrz w firmie „New-Tech”;*
- *w latach 1990-1996 prowadzi własną działalność projektowo-wykonawczą, jako współwłaścicielka firmy „PANTOGRAF”;*
- *od 1996 roku prowadzi Autorską Pracownię Projektowania Wnętrz i Wystaw;*
- *od 2000 roku zajmuje się fotografią reportażowo-dokumentalną architektury, zabytków i wnętrz, przeprowadza analizy fotograficzne dotyczące krajobrazu;*
- *od 2004 roku stale współpracuje z College of Europe - wykonuje na zamówienie serie miniatur /akwarela-sepia/ związanych z pałacem Natolińskim;*
- *od 2006 roku rozpoczyna działalność dydaktyczną jako wykładowca w Wyższej Szkole Ekologii i Zarządzania w Warszawie.*

Projekty przestrzeni wystawienniczych - ok. 30 projektów - przykłady:

- *w latach 1993-2000 projekty oprawy plastycznej wystaw organizowanych w Muzeum Etnograficznym w Warszawie;*
- *oprawa plastyczna wnętrz, wizerunku i wystaw firmy PORTHOS w Warszawie;*
- *w 1997 roku „Jest Warszawa” - temat ekspozycji na terenie historycznego Ratusza w Warszawie (BRE Bank);*
- *w 1999 roku jubileuszowa wystawa: „75-lecie Banku Gospodarki Krajowej” w Warszawie*

Projekty wnętrz w obiektach publicznych – ok. 25 projektów - przykłady:

- *1990 - Bank Poznania w Poznaniu;*
- *1990 - Interbank w Warszawie;*
- *w latach 1992-1996 - wnętrza firmy PORTHOS;*
- *1994 - IMG – Magazine Publishing Company;*
- *1994 - Fundusz Powierniczy Fidelia;*
- *1998 - Agencja Rozwoju Przemysłu w Warszawie;*
- *1997 - 2000 - biura Firmy Quintiles-Polska;*
- *1999 - PBK w Warszawie – Oddział XIV;*
- *2001 – Główny Urząd Cef*

Projekty wnętrz mieszkalnych – ok. 60 projektów

- wnętrza domów jednorodzinnych, apartamentów, mieszkań z całościowym wyposażeniem, meblami, detalem itp.

Udział w wystawach:

- w roku 2000 i 2001 mgr Jolanta Kapecka-Walczak brała czynny udział w wystawach zbiorowych ZPAP „Sztuka Projektowania”

Działalność naukowa, aktywność publicystyczna, konferencje, wykłady:

- udział w pięciu konferencjach naukowych: KrajArt w 2011, 2013, 2015, 2017, 2019 oraz ArchBud w 2012 roku /referaty autorskie i prezentacja animacji tematycznie związanych z problemami zachowania zabytkowej tkanki miasta Zakopane.
- w latach 1999-2007 współpraca z branżowym pismem „Wokół Płytek Ceramicznych”, publikacje dotyczące autorskich, zrealizowanych wnętrz mieszkalnych i publicznych.
- 2011 - referat i publikacja pt. „Krajobraz kulturowy i problematyka jego ochrony na przykładzie tkanki miejskiej miasta Zakopane” - Międzynarodowa Konferencja Artystyczno-Naukowa KRAJArt Zakopane 2011; wydawca: WSEiZ w Warszawie;
- 2012 - referat i publikacja pt. „Współczesne tendencje w architekturze Zakopanego - z notatnika architekta wnętrz”. Materiały V Konferencji Naukowej ARCHBUD 2012; wydawca: WSEiZ w Warszawie;
- 2012 - publikacja w MONOGRAPH „A special Element in its Surroundings” pt : „The cultural landscape and issues of its preservation on the example of the urban tissue of the city of Zakopane”; Part 1; wydawca: WSEiZ w Warszawie;
- 2013 - referat pt.: Sanatorium Dłuskich dla piersiowo chorych jako pierwszy krok w rozwoju Kościeliska - II Międzynarodowa Konferencja Artystyczno-Naukowa w Zakopanem;
- 2015 - referat „Lamus z Grodna - zagubiona tradycja podcieni w Polskiej Architekturze drewnianej z historią w tle” - III Międzynarodowa Konferencja Naukowa w Zakopanem;
- 2017 - referat „Styl zakopiański i prace badawcze” - IV Międzynarodowa Konferencja Naukowa w Zakopanem;
- 2017 - wykład w Związku Artystów Plastyków zatytułowany: „Walka o zachowanie polskiego krajobrazu kulturowego na przełomie wieków”(część I- Żmudź, Litwa, Korona; część II - Galicja, Witkiewicz);
- wykłady w ramach cyklu „Sztuka u progu niepodległości”

Rozprawa doktorska na temat:

Sanatorium Dłuskich jako przykład związku funkcji i sztuki

Przedstawiona rozprawa doktorska została przygotowana pod opieką promotorską Pani dr hab. Joanny Kubicz, prof. Akademii Sztuk Pięknych im. Jana Matejki w Krakowie. Na wstępie zwracam uwagę na umieszczony powyżej wykaz osiągnięć mgr Jolanty Kapeckiej-Walczak w działalności naukowej, czynny udział w wielu konferencjach,

podejmowaną tematykę referatów i publikacji. Ten obszar działalności, poruszana problematyka wystąpień, wyraźnie wskazuje na merytoryczne powiązanie z podjętym tematem rozprawy. Potwierdza to ogromna pasja Doktorantki w poszukiwaniu i studiowaniu często zapomnianych kart bogatej, specyficznej historii Zakopanego, górskiej miejscowości wpisanej tożsamością kulturową i głęboką tradycją rdzennej społeczności w obszar autonomii ówczesnego regionu Podhala. W tym kontekście przedstawiona historia odnosi się do przełomu XIX i XX wieku, do sytuacji politycznej w której Polski pod panowaniem zaborców nie było na mapie ówczesnej Europy. Postępujące przemiany społeczne i kulturowe, kształtowanie się złożonych relacji pomiędzy zasiedloną od pokoleń ludnością miejscową, a licznymi przybyszami zwabionymi urokiem Tatr, inspirującym pięknem górskiej natury i unikalnymi walorami zdrowotnymi klimatu, otwierają nowy rozdział historii regionu. W 1886 roku, m.in. za sprawą znakomitego lekarza, profesora Tytusa Chałubińskiego, Zakopane uzyskało status uzdrowiska ze szczególnym wskazaniem dla osób „piersiowo chorych”, czyli zmagających się z gruźlicą, najgroźniejszą chorobą XIX wieku w Europie. Dostrzeżona została wyjątkowa szansa dla regionu Kościelisko, która zaowocowała powstaniem na południowych stokach Gubałówki wspaniałego obiektu medycyny leczniczej nazwanego *Wielkim Sanatorium*, a twórcami tego dzieła było małżeństwo znanych lekarzy Bronisławy i Kazimierza Dłuskich. Państwa Dłuskich w realizacji podjętej, wyjątkowo cennej dla regionu inicjatywy, wspierała grupa polskich intelektualistów: Ignacy Jan Paderewski, Henryk Sienkiewicz, Maria Curie-Skłodowska, Józef Skłodowski, inżynier Bruno Abakanowicz, środowisko lekarskie z całej Polski, również przedstawiciele arystokracji hr Adam Krasiński, hr Konstanty Potocki i wielu innych. Budynek sanatorium zaprojektował Wandalin Beringer, a wzniesiony został przez Tadeusza Praussa, miłośnika stylu zakopiańskiego. Niezwykła, fascynująca historia tych wydarzeń i losów jej bohaterów stała się motywem przewodnim opracowania tematu rozprawy doktorskiej: ***Sanatorium Dłuskich jako przykład związku funkcji i sztuki***.

Na wyjątkowe uznanie zasługuje postawa Autorki rozprawy w konsekwentnym, prowadzonym przez lata procesie pozyskiwania materiałów przedstawiających ten szczególnie obszar Jej zainteresowań, prowadzonych badań naukowych, docieranie do źródeł dokumentacji historycznej ukazującej tok ważnych wydarzeń. Dotyczy to również losów wielu znakomitych postaci z kręgu nauki, sztuki i kultury, znanych artystów, malarzy, rzeźbiarzy, projektantów oraz przedstawicieli środowiska lekarskiego przebywających w schyłkowym okresie zaborów, na przełomie XIX i XX wieku, w regionie Podhala i Zakopanego. W dokumentacji doktoratu znajduję odnośną informację, która świadczy o szczególnym zaangażowaniu i postawie mgr Jolanty Kapeckiej-Walczak, cytuję:

Przewód doktorski został otwarty we wrześniu 2014 roku. Kwerendy i praca naukowa dotycząca doktoratu została przedłużona na wniosek promotora z racji

wielowątkowego materiału, który ujawniły przeprowadzane badania; badania trwały do 2018 roku; album opracowany do 2020, wydrukowany w 2022 roku.

Należy przyznać, że wymagający benedyktyńskiej cierpliwości, skrupulatny proces pozyskiwania materiałów źródłowych i prowadzenia wielowątkowych badań, analiz porównawczych wspierających opracowanie, miał znaczący wpływ na wartość naukową, a w szczególności na wyróżniające walory poznawcze rozprawy. Zbierany na przestrzeni wielu lat, często bezcenny, unikalny materiał badawczy pochodzi z lat 1889-1910 i zasadniczo dotyczy szerokiego ujęcia historii powstania i funkcjonowania *Wielkiego Sanatorium*. Materiał pochodził m.in. z Muzeum Tatrzańskiego im. Tytusa Chałubińskiego w Zakopanem, ze zbiorów bibliotecznych Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie, Tatrzańskiego Parku Narodowego i Instytutu Sztuki Polskiej Akademii Nauk w Warszawie. Prowadzone poszukiwania, drobiazgowa kwerenda obejmowała liczne, dostępne archiwa zbiorów publicznych, prywatnych, w tym także dokumenty rodzinne, jednak jak ujawnia Doktorantka, cytując: *Osobiste dokumenty małżeństwa Dłuskich spłonęły w czasie Powstania Warszawskiego*.

Podsumowując tą część mojej analizy, mam pełne przekonanie, że przygotowany z tak ogromnym zaangażowaniem materiał do opracowania rozprawy doktorskiej, jego wartość dokumentacyjna, walory autentyczności źródeł przyczyniły się do powstania pracy naukowej o wyjątkowej wartości poznawczej. Zwracam uwagę na wyróżniającą rolę materiałów wspierających treść starannie dobraną grafiką ilustracji. Przede wszystkim imponująca jest ilość i wartość merytoryczna zebranych materiałów, które Doktorantka wyszczególnia jako: ilustracje, ryciny, rysunki i zdjęcia. Podkreślam znakomicie prowadzoną narracją wątków wydarzeń historycznych wzbogaconych licznymi cytatami, opisów ukazujących na tle przemian społecznych, kulturowych i ekonomicznych, rozwijające się środowisko mieszkańców Podhala i budowę *Wielkiego Sanatorium*, wówczas nazywanego również *Sanatorium Drów Dłuskich lub Sanatorium Dra Dłuskiego*, którego powstanie datowane jest na 1902 rok. Niezwykła historia wspaniałego obiektu imponującego założeniami architektury, rozwiązaniami funkcji użytkowej, innowacyjną infrastrukturą techniczną, a także formą wykończenia reprezentacyjnych wnętrz, oryginalną plastyką wystroju i wytwornym wyposażeniem, przedstawiona została w bardzo starannie przygotowanym autorskim wydawnictwie albumowym. Znakomita oprawa i strona edytorska wyjątkowego dzieła, imponujący tom opracowania liczący 591 stron w dwustronnym druku, merytoryczny tekst opatrzony nadzwyczajnym bogactwem materiału ilustrującego wielowątkową tematykę poruszanych zagadnień, pozwala zaliczyć przedstawioną rozprawę do szczególnie cennej kategorii opracowań naukowych. Rozprawę otwiera obszerna **Przedmowa** po której następuje dziesięć **Rozdziałów**, szeroko rozbudowanych w wielowątkowej, merytorycznej narracji **Podrozdziałów**. Każdy z **Rozdziałów** posiada w zakończeniu obszernie, starannie opracowane **Przypisy**.

Pierwszoplanowym przesłaniem, kluczową tezą rozprawy jest ukazanie na przykładzie historii *Sanatorium Dłuskich* zjawiskowej symbiozy, współistnienia funkcji leczniczej obiektu ze sztuką wprowadzoną do przestrzeni wewnątrz w wielowymiarowych działaniach artystycznych. W tej kwestii zwraca uwagę rozprawa „O sanatoriach” autorstwa doktora Kazimierza Dłuskiego z 1901 roku, która powstała na podstawie jego doświadczeń uzyskanych podczas pobytu we Francji i Szwajcarii. Rozprawa przedstawia zasady funkcjonowania i szczegółowy opis placówki leczniczej, tworząc założenia do projektowania obiektów sanatoryjnych, ale również przywołuje szczególnie ważną myśl doktora Dłuskiego, cytując: *Funkcja dyktuje rozwiązania projektowe, a sztuka nadaje im wyższy sens (...)*.

Doktorantka, odnosząc się do idei doktora Dłuskiego, wskazuje na szczególne znaczenie narodzin stylu zakopiańskiego na Podhalu, którego założenia stworzył Stanisław Witkiewicz, czołowy propagator stylu narodowego, zainspirowany unikalnymi walorami twórczości artystycznej górali, budownictwem i zdobnictwem góralskiego rzemiosła. Nazywana „murowanicą” murowana bryła Sanatorium Dłuskich stała się znakomitym przykładem pierwszej realizacji stylu zakopiańskiego w „murze”, w elewacji budynku wykonanej z nieotynkowanej cegły.

Kolejną, istotną w odniesieniu do kluczowej tezy rozprawy odstoną prowadzonych badań jest strefa reprezentacyjna sanatorium. W latach 1908 – 1910, z inicjatywy Państwa Dłuskich prowadzone są prace modernizacyjne i w tym okresie również wewnątrz sanatorium zyskują nowy wizerunek. Doktorantka, wyjątkową uwagę zwraca na rozwiązania tej przestrzeni sanatorium, w której znalazły się zarówno wewnątrz w stylu młodopolskim, jak i zaprojektowane w stylu zakopiańskim. Przywołuje autorów znakomitych rozwiązań, twórców całościowego opracowania koncepcji wystroju wewnątrz zrealizowanych z ogromną starannością i możliwościami ówczesnych wykonawców, miejscowych artystów, rzemieślników. Wśród zaangażowanych w prace związane z reprezentacyjnym wizerunkiem wewnątrz w Sanatorium Dłuskich znaleźli się najwybitniejsi przedstawiciele ówczesnego środowiska artystycznego, jak: Karol Frycz, Jan Rembowski, Henryk Uziembło, Wojciech Brzega, Stanisław Witkiewicz i inni. Rozprawa doktorska przedstawia imponujące bogactwo archiwalnych materiałów ilustracyjnych, które ukazują efekt pracy artystów, projektantów i wykonawców wykończenia całego zespołu wewnątrz w przestrzeniach sanatorium. Reprezentacyjne salony w stylu młodopolskim zostały zaaranżowane i zrealizowane całościowo w najdrobniejszych detalach wnosząc charakterystyczny klimat kompozycyjnego ładu, stylową finezję rozwiązań. Oryginalnym wzbogaceniem strefy reprezentacyjnej sanatorium były wewnątrz zaprojektowane i zrealizowane w stylu zakopiańskim. Wnosiły stylowym wystrojem sztukę inspirowaną naturalnym pięknem górskiego otoczenia i sztuką ludową regionu. Przykłady tych wewnątrz przetrwały tylko na fotografiach i tylko dzięki takiemu zapisowi dokumentującemu ówczesny stan możemy ocenić inwencję artystów projektantów, kreatorów tych przestrzeni wewnątrz

i niezwyklej kunszt miejscowych wykonawców, podhalańskich artystów rzemieślników. Prowadzony z drobiazgową starannością przez Doktorantkę proces odkrywania historii tych wydarzeń ujawnia szereg istotnych dla kluczowej tezy rozprawy kontekstów. Szczegółowo rozbudowane wątki tematyczne wzbogacające tło przemian kulturowych i społecznych, ukazane zostały w powiązaniu z autentyczną, oryginalną twórczością mieszkańców Podhala, których sztuka zainspirowała artystów, projektantów wnętrza *Wielkiego Sanatorium*.

Wielki sukces jakim było powstanie znakomitego pod każdym względem obiektu sanatorium, renomowanej placówki medycyny leczniczej, uznanej również w rankingu podobnych ośrodków europejskich, nie przetrwał próby czasu i dramatycznych wydarzeń. Rozprawa w końcowych rozdziałach przedstawia okoliczności w jakich upadła idea *Wielkiego Sanatorium*, dzieło stworzone przez znakomitych lekarzy Bronisławy i Kazimierza Dłuskich, a dalsze wydarzenia doprowadziły do zatarcia śladów jego dawnej świetności. Uważam, że najlepszym odniesieniem do powyższych zdarzeń będzie komentarz, który znalazłem w zakończeniu streszczenia rozprawy, cytuję:

Starano się przybliżyć życie zakładu (...) fenomenu zespolenia funkcji i sztuki we wnętrzach, na co realny dowód przepadł bezpowrotnie, gdyż wyposażenie zniknęło w tajemniczy sposób bezpowrotnie... Dzisiejsze wnętrza przebudowanego Wielkiego Sanatorium, spełniające rolę hotelu(...) nie tylko nie sugerują dawnej świetności, ale w najmniejszym stopniu nie można w nich odnaleźć czegokolwiek z początku XX wieku. Nie znajdziemy też tablicy, która poinformowałaby o historii tego budynku i jego twórcach.

Jedno jest pewne: w polskiej historii sztuki Wielkiemu Sanatorium Drów Dłuskich należy się honorowe miejsce.

Pomimo zadumy i poczucia empatii jakie wnosi cytowany tekst zauważam, że rozprawa stanowiąc świadectwo niezwyklej historii *Wielkiego Sanatorium* wpisuje się w wyjątkowe przesłanie idei „ochrony tożsamości miejsca”. Ukazując czasy świetności wspaniałego obiektu, czy w końcu dramatyczne koleje losu, zniszczenia wojenne, a także późniejsze działania prowadzące do zmiany przeznaczenia zabytkowej architektury bez poszanowania jakichkolwiek śladów zabytkowej tkanki, tworzy wyjątkowo cenny dokument zapisanej pamięci o historii tamtych wydarzeń.

KONKLUZJA

Doceniam twórczą postawę Doktorantki, talent, głęboką wiedzę i doświadczenie zawodowe w przygotowaniu tak wartościowego dzieła jakim jest przedstawiona rozprawa doktorska. Mam też pełne przekonanie, że mgr Jolanta Kapecka-Walczak jest niewątpliwym autorytetem budzącym szacunek i uznanie w swoim otoczeniu, co potwierdza ranga Jej osiągnięć artystycznych i wyróżniająca działalność naukowa. Przedstawioną rozprawę doktorską kwalifikuję jako dzieło naukowe o wybitnych walorach poznawczych w oryginalnym ujęciu wybranego obszaru historycznych wydarzeń na przełomie XIX i XX wieku. W tym kontekście osadzona została zasadnicza

problematyka rozprawy, wielowątkowy obszar wydarzeń przedstawiający niezwykle fenomen *Wielkiego Sanatorium*, a szerokie, merytoryczne rozwinięcie poruszanych zagadnień świadczy o szczególnie wysokich kompetencjach Doktorantki i potwierdza wyjątkowe predyspozycje naukowe. Poziom opracowania rozprawy, jej wartość naukowa uzasadniają moje poparcie i wyrażenie z pełnym przekonaniem, pozytywnej opinii rekomendującej Wysokiej Radzie Kandydatkę do stopnia doktora w osobie mgr Jolanty Kapeckiej-Walczak. W poszanowaniu wymagań proceduralnych mogę jednoznacznie stwierdzić, że rozprawa doktorska pt.: ***Sanatorium Dłuskich jako przykład związku funkcji i sztuki***, stanowiąc oryginalne opracowanie naukowe, odpowiada wymaganiom Ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki. Mając na uwadze wartość rozprawy, poziom dorobku twórczego, wyróżniającą aktywność w działalności naukowej, a także osiągnięcia w prowadzonej dydaktyce, stwierdzam, że mgr Jolanta Kapecka-Walczak w pełni zasługuje na przyznanie stopnia doktora w dziedzinie sztuki, w dyscyplinie sztuki plastyczne i konserwacja dzieł sztuki i popieram wniosek Wysokiej Rady ds. Stopni Akademii Sztuk Pięknych im. Jana Matejki w Krakowie.

Potwierdzając ocenę rozprawy doktorskiej, dzieła o wybitnej wartości naukowej, wspartego niezwykle staranną formą albumowego wydania, a także oceniając całokształt znaczącego dorobku twórczego, osiągnięć artystycznych i aktywnej działalności naukowej Pani mgr Jolanty Kapecka-Walczak, zwracam się do Wysokiej Rady ds. Stopni Akademii Sztuk Pięknych im. Jana Matejki w Krakowie z wnioskiem o wyróżnienie przedstawionej rozprawy doktorskiej.

Wrocław, luty 2023 r.

prof. dr hab. Krzysztof Wołowski